

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редікція / Адміністрація
Svoboda, 30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефон: (201) 434-6237
ЗНОЮРКУ: (201) 434-0807
(212) 227-4125
УНКОМУ: (201) 451-2200
ЗНОЮРКУ: (212) 227-5250

PIK LXXXVII. Ч. 1. ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 2-го СІЧНЯ 1980. ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, JANUARY 2, 1980. No. 1. VOL. LXXXVII.

ВІДБУЛИСЬ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКУРЖНОГО КОМІТЕТУ УНСОЮЗУ В БОСТОНІ

Бостон, Масс. (І. Телюк). — Незадоволення і брак організатора — це основні причини, що створюють труднощі в придбаванні нових членів у стейт Мас-сачусетс, — заявив голова Окружного Комітету Відділу УНС п. Володимир Гетьманський, відкриваючи збори, що відбулися у суботу, 15-го грудня м. р. у залі української католицької церкви, і на яких були присутні всі три Відділи Окружних УНС з Бостону: 374, 307 та 238-й.

Збори розпочато молитвою, що її провів о. парох Петро Огірко, а відтак голова Окружного Комітету п. В. Гетьманський, після короткого перегляду організаційних здобутків Окружних, попросив до слова проф. Івана Телюка, члена Контрольної Комісії. Проф. І. Телюк у першу чергу звернув увагу на те, що Український Народний Союз, мимомовою деяких теперішніх трудящих є незалежною економічно-суспільною громадською організацією у ЗСА і Канаді, і всі члени, включно з Головним Урядом, є відповідальні за даліший розвиток Союзу. Вся некорисна нашість поступово супроти УНС шкодить не тільки нашої організації, але також і цілій спільноті на еміграції, — сказав проф. Телюк. Якщо існують труднощі, то їх потрібно поборювати, але від них не втікати, вони бачать самі себе не перешкодою, існують непорозуміння, але нашою основною організаційною проблемою є загальна економічна інфляція, яка знецінює ошадності і вартість грошей, на яких є побудована вартість забезпечення грамот. Тому ми повинні більше звертати увагу на грамотні терміни, які в часі інфляції є дуже корисні, бо за малу плату ми одержуємо високе забезпечення. А також, до молоді ми мусимо підходити із новими пропозиціями, що їх цікавлять. У першу чергу, перед нами постійно потрібно підкреслювати позитивні нашої спільноти, а не негативні, що їх вони не розуміють і ними не цікавляться, — говорив проф. Телюк.

Після доповіді розвинулась ширша дискусія, у якій

порушено ряд проблем Бостонської Окружної і подано деякі пропозиції для добра розвитку організації.

Д-р Іван Ділок звернув увагу на те, що УНСОЮЗ пережив велику працю, щоб наші теперішні дисиденти могли прийти до ЗСА і даліше таку працю буде продовжувати. Коли взяти до уваги грамоти Союзу то вони дуже корисні в порівнянні з іншими. Ми не повинні знеохочуватись малими справами, а докласти всіх старань, щоб зокрема наша молодь вступала в члени і подалу перебрала наші громадські провід, — заявив д-р Ділок.

Павло Д. Мельник і І. Попик вказали на мовчазне наставлення „Свободи“ до громадських виступів п. Валентина Мороза.

Отець парох Петро Огірко пригадав членам, що несподівання і люди минаються, а невикористана нагода прислужування нових членів шкодить організації, а передусім секретарі не повинні зневіриватись у своїй праці. Пан Головиця заважив, що потрібно більше співпраці між Екзекутивним УНСОЮЗом та секретарями, які несуть основну відповідальність за працю цієї установи. Пан Ремік і п. Мігован звернули увагу, що відколи д-р Анна Чопик виїхала із Бостону, то ще дотепер не покладено справу представництва УНС в Братській Республіці Етнічних Груп Нової Англії. Д-р І. Телюк пригадав усім, що в 1980 році Бостон відзначуватиме 350-річчя свого існування і потрібно, щоб українська громада була в тім часі відповідно репрезентована — і вже тепер конче робити заходи в цій справі.

Порушено ще деякі інші справи, як рівно ставлено запити на які прикінці наразі відповідал проф. І. Телюк, який вказував, що всі порушені справи при добрій волі і обопільному зрозумінні можна легко розв'язати. Знеохота не принесе нікому користі. Критика є похвалювана, бо вона вказує на недоліки, однак тільки позитивна праця запевнить майбутнє УНСОЮЗу.

На закінчення зборів о. парох Петро Огірко провів молитву, а відтак відбулась перекрутка, що її приготували члени Окружної.

ПРЕДСТАВНИКИ УНС І УБС ВІДБУЛИ ЗУСТРІЧ З ПЕНСІЛЬВЕНІЙСЬКИМ КОМІШЕНЕРОМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Комішенер забезпечення Пенсильвенії Гарві Бартл III (третій зліва) під час зустрічі з представниками УНС і УБС. Зліва: д-р Р. Ричок, І. Олексин, д-р І. Філіс, С. Гавриш і Е. Попіль.

Філадельфія, Па. — Користуючись з участі пенсильвенійського комішенера забезпечення Гарві Бартла III в нарадах Братського Конгресу цього стейту, представники Українського Народного Союзу і Українсько-Братського Союзу відбули з ним зустріч та обмінялись думками відносно нових стейтських законів і зароджень в забезпеченні справ.

УНСОЮЗ репрезентували його головний пресидник д-р Іван Філіс та старший обласний організатор Сте-

пан Гавриш. Від УБСОЮЗу в розмовах взяли участь: головний пресидник Іван Олексин, головний касир Едвард Попіль і головний секретар д-р Роман Ричок.

Комішенер Бартл та службовці його бюро перевели ряд семінарів під час наради Конгресу, присвячуючи окремій увазі новим законам цього стейту, які також відносяться до братських безпечених установ. Один із них вимагає уділення спеціальних дозволів організаторам чи продавцям житлового забезпечення на суми понад 1,000 дол.

СССР ПОШИРЮЄ ОКУПАЦІЮ АФГАНІСТАНУ; ЗСА І КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ЗАКЛИКАЮТЬ МОСКВУ НЕГАЙНО ВІДТЯГНУТИ СВОЇ ВІЙСЬКА

ВАЛЬДГАЙМ ВІДЛЕТІВ ДО ІРАНУ; РАДА БЕЗПЕКИ ОН ЗАСТАНОВЛЯЄТЬСЯ НАД ЕКОНОМІЧНИМИ САНКЦІЯМИ

Нью Йорк. Об'єднані Нації. — Генеральний секретар Об'єднаних Націй Курт Вальдгайм відлетів у понеділок, 31-го грудня ц. р., до Ірану, згідно з бажанням Ради Безпеки ООН, яка знову застановляється над можливостями встановлення економічних санкцій проти Ірану, уряд якого підтримує студентів-екстремістів, які держать в ув'язненні біля 50-ти американських дипломатів і працівників амбасаді У'єднаних Стейтій Америки за згодою мусульманського диктатора Аятолли Хомейні.

Уряд ЗСА спершу хотів домогатись від Ради Безпеки ООН негайного встановлення економічних санкцій, але деякі члени Ради рекомендували використати авторитет генерального секретаря ООН Вальдгайма і вислати його з місії до Ірану з наміанням зустрітись там з урядовими чинниками, а може навіть із самим Аятоллою Хомейні, з метою переговорувати про звільнення американських закладників. Рада Безпеки ООН вимажася відголосити над резолюцією, що

якщо Вальдгайму не пошастить до 7-го січня 1980 року добитись звільнення притриманих дипломатів, тоді Рада Безпеки погодиться на економічні санкції, щоб ними змусити уряд Ірану на поступки.

Курт Вальдгайм заявив у неділю, 30-го грудня ц. р., кореспондентам, що уряд Ірану погодиться на його приїзд, але коли його запитали, чи він буде прийнятий Аятоллою Хомейні, Вальдгайм не відповів нічого і відмовився коментувати це питання. Дипломати багатьох держав світу заявляють, що Хомейні сам держить ключ до цієї справи і він єдиний може рішити про звільнення американців.

Тим часом міністер закордонних справ в іранському тимчасовому уряді Садег Готбсалах заявив, що його уряд не вестиме формальних переговорів з Куртом Вальдгаймом про звільнення закладників, а зустріч з генеральним секретарем ООН вважатиме тільки за інформативну зустріч, яка не зобов'язуватиме іранський уряд.

Відібрано паспорт колишньому працівникові Сі-Ай-Ей

Вашінгтон, Д. К. — Державний департамент, на доручення державного секретаря Сайруса Венса уневажив паспорт колишньому працівникові Центральної Розвідки Агенсії (Сі-Ай-Ей), який, як втік від американського правосуддя, зголосився як „суддя“ над можливого „суду“ над американськими дипломатами, що їх держать іранські екстремісти в амбасаді в Теграні.

Відпоруник Державного департаменту Дейвід Пасаж заявив, що з наказу американського уряду уневажено паспорт колишнього службовця Сі-Ай-Ей, діяльність якого може наанести поважної шкоди крайовій безпеці та закордонній політиці ЗСА.

Цим колишнім службовцем є Філіп Ейджі, який тепер живе в Гамбургу, Західна Німеччина і який довгі роки працював як агент Сі-Ай-Ей в Південній Америці. Він у 1975 році написав книжку „Що денник Сі-Ай-Ей“ в якій виявив багато державних таємниць та подав багато прізвиськ американських агентів, і тим поставив ряд людей та американську закордонну політику в небезпеку. Від того часу Ейджі активно протиставився американській політиці і пише статті, в яких далі виявляє багато таємниць американської політики зі шкодою для загального добра ЗСА. Його депортували з Британії,

Франції, Голландії і Норвегії.

Ейджі недавно заявив, що йому запропоновано бути одним з членів „міжнародного трибуналу“, який мав би „судити“ американських закладників. Він мав сказати, що він не прибуде до Ірану аж поки не звільнять америлканських закладників. Ейджі також заявив, що він „запропонував“ іранським екстремістам, що видасть тайні американські документи про політику ЗСА відносно Ірану від 1950-их років аж до теперішнього часу в заміну за звільнення американських закладників.

Як відомо уряд ЗСА закликає американських громадян, як тех всіх чужинців, не брати участі в жадних іранських „трибуналах“ та перестерігати іранський уряд, що такий „міжнародний трибунал“ був би поважним протиамериканським кроком, на який Америка мусіла б гостро зареагувати.

У телефонному інтерв'ю з кореспондентом „Нью Йорк Таймсу“ Ейджі повторив свою пропозицію віддати документи Сі-Ай-Ей в заміну за звільнення американців, ув'язнених в американській амбасаді в Теграні.

Найновіші повідомлення з Європи вказують, що західно-німецький уряд в Бонні робить заходи в справі видалення Ейджі з тієї країни.

У Сиракюзях помер св. п. д-р Іван Подюк

Сиракюзі, Н. Й. — У п'ятницю, 28-го грудня 1979 р., тут помер довголітній лікар української громади і громадський діяч св. п. д-р Іван Подюк, колишній член Українських Січових Стрільців, поручник Української Галицької Армії, особистий лікар українського письменника Василя Стефаника, в'язень Тухоль, советських і німецьких тю-

рем. Покійний був головою повітової управи у Снятині, а на еміграції головою Відділу УККА у Сиракюзях, членом ОБВУА і Українського Лікарського Товариства Північної Америки.

Похорон відбувся в неділю, 30-го грудня 1979 р. на місцевому українському католицькому цвинтарі св. Івана Хрестителя.

Кабул / Вашингтон / Пекин. — Після державного перевороту в Афганістані в четвер, 27-го грудня 1979 року, до великої міри оплянованого і переведеного Совєтським Союзом, Москва продовжує посилати свої військові частини до цієї азійської держави, опанувавши вже столицю Кабул і перекинувши свої з'єднання в деякі афганські провінції, стараючись придушити повстанський рух антимарксистських народів і племен Афганістану. Згідно з твердженням західних розвідних чинників, в Афганістані вже є біля 45,000 совєтських вояків і це число може ще збільшитися.

Минулої суботи, 29-го грудня, президент Джиммі Картер гостро нагавував совєтське мілітарне втручання в Афганістан і перестеріг Москву, що якщо совєтські військові частини не залишать територію Афганістану, то це може мати „дуже поважні наслідки“ на американсько-совєтській відносини. Він порівняв це втручання Москви до совєтської інвазії на Мадярщину в 1956-му році і на Чехословаччину в 1968-му. Президент Картер рівнож вжив „гарячу“ телефонну лінію між Вашингтоном і Москвою, щоб особисто запропостувати перед совєтським лідером Леонідом Брежнєвим.

Продовж наступних кількох днів представники уряду ЗСА переговоруватимуть з речниками союзних держав, зокрема Великої Британії, Франції, Західної Німеччини, Італії та Канади, щоб виготовити план дії відносно совєтської інвазії на Афганістан. Не тільки ЗСА, але велика кількість інших держав гостро засудили Совєтський Союз за інвазію на Афганістан та за вбиття марксистського президента Гафізуллага Аміна та встановлення влади навіть більш просовєтського президента Бабрака Кармала.

Політичні спостерігачі зазначають, що Совєтський Союз хоче встановити свою контролу над стратегічно важливим Афганістаном, щоб продовжувати політику царської імперії, а також бажав зліквідувати антимарксистський повстанський рух в Афганістані, бо боїться, що цей рух може вплинути на мусульманські народи в самому Совєтському Союзі, „республіки“ яких межують з Афганістаном.

100-річчя з дня народження Сталіна вшанували в Москві і в Грузії

Москва. — Пресове агентство Ройтерса і поодинокі кореспонденти повідомили, що Кремль дещо змінив наставлення до Сталіна і до цього періоду у якому він виконував свою диктаторську владу. В Москві, наприклад, відзначають 100-річчя з дня народження Йосифа Сталіна, комсомольці офіційно поклали квіти на мармуровій плиті під кремлівським муром, де поховано тіло Сталіна, після того, як його усунуто з мавзолею Леніна на Червоній площі. Хоч кореспонденти не заважали біля гробу Сталіна жадного з теперішніх керівників СССР, то все одно у московській „Правді“, органі ЦК КПСС, була надрукована довша редакційна стаття, яка, між іншим стверджує, що „Йосиф Віссаріонович Сталін був визначним керівником совєтської партії і держави“. Для форми „Правда“ пригадує читачам про „тяжкі часи“ сталінської ери, але у статті немає вже й тіні злочинних закидів, які були зроблені Нікітою Хрущовим і іншими совєтськими лідерами та теоретиками в 1950-их і 1960-их роках. Ще 10 років тому з нагоди 90-річчя з дня народження колишнього диктатора совєтської критики закидували Сталіна „непередбачливістю“, кажучи, що він не вмів передбачити наближення Другої світової війни і підступів фашистської Німеччини, яка принесла стільки лиха для „совєтського народу“. Сьогодні вже й цього закиду на адресу Сталіна не висувається в „Правді“.

У понеділок, 31-го грудня уряд комуністичного Китаю гостро запротестував проти військового втручання Совєтського Союзу у внутрішні справи Афганістану і вимагав негайного відтягнення совєтських військ, заявляючи, що ті військові частини становлять загрозу для безпеки Китаю.

Щодо Москви, то газета „Правда“, офіційний Комуністичний партії Совєтського Союзу, твердила, що СССР післав свої військові частини „на прохання афганського уряду“, щоб зліквідувати „повстанські банди“, які, мовляв, загрожують не тільки Афганістанові, але теж Совєтському Союзові. „Правда“ твердила, що совєтські війська залишаються в Афганістані аж поки ці „банди“ (тобто антимарксистські повстанці) не будуть зліквідовані. Згідно з твердженням „Правди“, ці „контрреволюційні банди“ мають підтримку з боку ЗСА і комуністичного Китаю.

Як вказують коментатори, твердження Москви про „запрошення“ афганським урядом совєтських військ є під знаком запитання, бо совєтські війська власне допомогли повалити уряд президента Аміна, якого розстріляли, а теперішній президент Кармальє ще не був при владі і тому не міг просити Москву післати свої з'єднання на допомогу.

Політичні спостерігачі зазначають, що Совєтський Союз хоче встановити свою контролу над стратегічно важливим Афганістаном, щоб продовжувати політику царської імперії, а також бажав зліквідувати антимарксистський повстанський рух в Афганістані, бо боїться, що цей рух може вплинути на мусульманські народи в самому Совєтському Союзі, „республіки“ яких межують з Афганістаном.

Совєтські критики, — кажуть західні спостерігачі, — радше оправдують тепер Сталіна, нагадуючи про ті численні труднощі, які існували на початках закріплення совєтської влади і розбудови індустрії. „Правда“ навіть хвалить Сталіна за його „старання втілити в життя ідеї марксизму-ленізму“. „Він рушучо протиставив троцькістам, правим опортуністам, буржуазним націоналістам і всім інтригам імперіалізму“, — пише у заголовку коментарі газети „Правда“.

Аж у самому кінці автори коментаря коротко загадують, що під час керівництва Сталіна траплялися також надужиття, порушення правопорядку тощо і тому багато визначних партійних, військових, профспілкових діячів і високих старшин особисто потерпіли від цього, — пише „Правда“.

— не гадаючи, очевидно, про масові вивози на Сибір цивільного населення, систематичні розстріли, насильну колективізацію, штучний голод, винищення інтелігенції та інші злочини, докнані Сталіном і його прибічниками, тобто Компартією і совєтським урядом. „Правда“ погоджується, що „культ особи“, який був сильно наголошуваний за часів Сталіна, приніс чимало лиха для партії і народу, але він, мовляв, не змінив засад совєтського суспільного ладу.

(Закінчення на стор. 3)

САХАРОВ ВІДКЛИКАЄ СВОЄ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО СПРОБУ О. ТИХИЙ СПАЛИТИ СЕБЕ

Москва. — Академік Андрей Сахаров, чільний член руху спротиву в СССР, заявив західним кореспондентам в п'ятницю, 28-го грудня, що його повідомлення з минулого тижня про спробу українського політв'язня Олексія Тихого спалити себе виявилось неточним, — інформувє пресове агентство Ройтерса.

Сахаров сказав західним кореспондентам, що його неправильно поінформовано.

Тихий, один із основоположників Української Гельсінкської групи, був заарештований в лютому 1977 року, совєтський суд засу-

див його на 10 років ув'язнення та п'ять років заслання.

Як відомо, західні пресові агентства та деякі українські інформаційні служби, покликаючись на А. Сахарова, повідомили минулого тижня, що О. Тихий старався спалити себе на знак протесту проти умов його ув'язнення в мордовському концтаборі ч. 1.

У неділю, 30-го грудня, речник УІС „Смолоскип“, покликаючись на свого співпрацівника в Гельсінках теж повідомив про відкликане Сахаровим його ранішого повідомлення про спробу Тихого покінчити самогубством.

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ КОМІТЕТІВ ОБОРОНИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

Валлі Фордж, Па. (Роман Купчинський). — В дні 15-16 грудня 1979 р. в приміщенні Фрілдом Фундешен у Валлі Фордж, стейт Пенсильвенія, відбулась річна конференція комітетів, що захищають українських політичних в'язнів і людські та національні права в Україні. Господарями цієї річної зустрічі був Комітет оборони національних і людських прав в Україні з Філадельфії.

Конференцію відкрив Андрей Федінський, голова координаційного комітету на 1979 рік. Він представив Зорню Луцьку з Філадельфії, яка відчитала протокол з минулорічної конференції і резолюції.

Андрій Федінський дав звіт про стан і завдання комітетів на майбутнє. Він загадав про те, що деякі комітети започаткували вартісні акції, „банки“ фелетів і сіткі листів. Такі проекти дали змогу комітетам швидко реагувати після застуду Левка Лук'яненка і інших членів руху спротиву в Україні. Федінський задав про лист сенатора Делла, лист з підписами 33 сенаторів на захист Лук'яненка, статтю в журналі „Тайм“. Приїзд на Захід таких дисидентів, як Григоренко, Світлична, В. Мороз, Раїса Мороз, Ніна Строката і Святослав Караваєвський ще раз привернули увагу світу до українського питання. Тому, продовжував доповідать, наше завдання залишається й даліше поширювати правильну інформацію про сучасний стан в Україні, використати усі можливості — зв'язки з конгресом і іншими установами, контакт з пресою. Федінський говорив також про те, що нам треба домогатись того, щоб в американському і канадському посольствах в СССР були спеціалісти, які говорять по-українському і розуміють національне питання. Він теж загадав про потребу допомагати новоприбулим емігрантам з України.

Після слова А. Федінського, ред. О. Зінкевич прочитав привіт від Ніни Строкатої і Святослава Караваєвського, які не могли прийти на конференцію, але побажали учасникам успіхів в майбутній праці.

Відтак кожний представник комітету звітував про минулорічну діяльність. Уляна Мазуркевич відчитала звіт від Бріджпортського Комітету, голова якого Рома Гайда не змогла прийти на конференцію. Цей комітет навізав добрі взаємини з живітськими і литовськими групами.

Міроslав Смородський з Нью Джерзі подав короткий звіт від Українсько-Американського товариства адвокатів. Він загадав, що українські адвокати в ЗСА починають активно влучати в акції на захист окремих політичних в'язнів. Для прикладу він розповів як українські адвокати допомагали готувати виступи американських адвокатів — Ремзі Кларка (на захист Руденка і Тихого), Вайнберга (на захист Лук'яненка) і інших.

Маруся Зарицька звітувала за Детройтський комітет оборони національних і людських прав в Україні. Комітет існує від 1972 р. Впродовж минулого року, Комітет продовжував тісно співпрацювати з сенаторами з стейту Мічиган, провадить „банк телеграм“, відзначив день Солідарності з українськими політв'язнями (12-го січня), день політичного в'язня (30-го жовтня) і день Права Людини (10-го грудня). Комітет допомагав влаштувати пресові конференції для Надії Світличної і Валентина Мороза, влаштував виставку української правозахисної літератури, зібрав біля 900 підписів під петицією, в якій вимагалась загальна амнестія для політв'язнів в СССР. Комітет вєде постійну акцію на захист зарештованого Олеса Берлінка. М. Зарицька додала, що Комітет хоче вєсти підготовчу акцію на конвенції Республіканської партії, яка відбуватиметься в Детройті 1980 року.

Юрій Дайчаківський звітував в імені Української ради прав людини в місті Клівленд. Рада створилась 1977 року, має „банк телеграм“, постійно інформувє пресу про події в Україні, провів голодівку солідарності з українськими політв'язнями, влаштував вечір Миколи Руденка і пресову конференцію з Валентином Морозом.

Марія Мотиль говорила в імені Комітету оборони радянських політичних в'язнів з Нью Йорку. Комітет існує від 1972 року. Цього року Комітет брав участь у підготовці Сахаровських переслужках, вєде акцію з американськими адвокатами, які захищають українських в'язнів, комітет допомагає влаштувати виставку українського самвидаву разом з вид-вом „Сучасність“. У липні 1979 (Закінчення на стор. 3)

З уваги на Новий Рік, день якого припадає на вєторок, це число „Свободи“ виходить з датою середи, 2-го січня 1980 р. Наступне число друкуватиметься в середу з датою четверга, 3-го січня.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Імперіалізм СССР в поході

Дня 26 грудня 1979 Советський Союз знову поширив свою „сферу впливів“ на не одну державу, цим разом на Афганістан в південнозахідній Азії. Ця країна величезною трішчо менша за штат Техас з населенням коло 20 мільйонів душ, гориста із пустинними смугами, межує на півночі з Советським Союзом, на сході з Пакистаном, на заході з Іраном. Вже в 1978-му році совети підтримали тамашні „лівих“ грішми і збросту та допомогли до кривавого збройного перевороту, який довів до влади просовєтський уряд із диктаторським військовиком президентом. Але в Афганістані не було спокою, як і не було його за тисячоліття його історії: коли в античних і середньовічних часах це був шлях мандрівки перізних кочівних племен (тому й країна кількакратно змінювала свою назву), то в останньому півстолітті головною підставою внутрішніх конфліктів був з одного боку натиск від імпортованого з СССР атеїстичного комунізму та з другого боку — спротив вірних ісламів народів і племен. Цей ворожий комуністичний ісламизм скріпився під впливом ісламської революції в сусідньому Ірані. Просовєтський режим був поважно загрожений збройними атаками збунтованих мусульманських народів і племен, які встигли вже цілком запанувати в деяких з посеред тамашніх 28-ох провінцій. Кремль побоюється, що повстанський рух в Афганістані може мати вплив на такі мусульманські народи в Советському Союзі, як таджикки, узбеки, туркмени та інші, „республіки“, які сусідують з Афганістаном. Тому Москві дуже залежить на тому, щоб придушити повстанські заворушення в Афганістані.

Советський Союз бажає панувати в Афганістані теж з уваги на геополітичне положення цієї країни. Володіючи в Афганістані — СССР охоплює на чотири країни Іран, — з другого боку скріплює свої впливи в також мусульманському Пакистані, ворожому супроти Індії. У суперництві з комуністичним Китаєм за володіння на азіському суходолі — підкорення собі Афганістану поширює советський стан посідання в Азії, водночас наближує до цієї завітної мрії-цілі, яка присвічує Москві ще з царського періоду: до заволодіння Перської затокою і джерелами нафти в усіх сумежних країнах. Тому Москва втримувала вже від року в Афганістані своїх „військових дорадників“, що їх обсерватори нараховували між 2,000 до 3,000 душ. Проте тих „дорадників“ було замало, щоб зупинити зріст мусульманських, ворожих режимів повстанських загонів, і Москва рішилася на такий сам крок, як його в 1968 році зробила супроти Чехо-Словаччини, де ліберальні реформи Александра Дубчека загрозили існуванню підлеглого Москві комуністичного уряду. Тоді совети, задля виправдання своєї збройної агресії супроти Чехо-Словаччини, вивували так звану „доктрину Брежнєва“: мовляв, коли в якійсь „соціалістичній“ країні загрожений „соціалізм“, то Советський Союз, як протектор соціалізму, обов'язаний прийти тій країні „з допомогою“. Відомо, що не тільки західний світ, але навіть Тіто у комуністичній Югославії та Чехословаччині, коли будуть там вирішувати вимоги Америки, щоб застосувати проти Ірану економічні санкції (припинення торгівлі, чи бойд обмеження її до харчів і ліків). Отож совети рахують, що Америка обмежиться до гострого протесту і не втручатиметься до цієї нової советської агресії, як не втручалася, коли совети здавали танками малярську революцію в 1956 році, чи підкорили собі Чехо-Словаччину.

Отож в минулому тижні Совети перекинули до Афганістану багато свого війська, яке вже зайняло столицю цієї країни Кабуль. Хоч президент-диктатор Афганістану Гафізулла Амін був прихильний Москві, кремлівські правителі, видно, рішили, що він таки „непослушний“ чи знаходо несприятливий збунтованим мусульманським народам і племенам, тому його просто вбили і наставили іншого, ще більш слухняного манекена. І над кордонами Афганістану зосереджено вже коло 50,000 советського війська. Постав новий запальний пункт, — це одна бочка пороку, — звідкіля може поширитися пожежа.

Панас Феденко

ДУМКИ НА НОВИЙ РІК

1980

Почин РУП був прикладом для інших українських політичних організацій, як Українська Народна Партія під проводом Миколи Міхновського, Українська Соціалістична Партія на чолі з Богданом Ярошевським (ця партія приєдналась до РУП 1903 р.), Українська Демократична Партія та Українська Радикальна Партія.

Революція 1917 року застала українців над Дніпром неспігнотвореними до великих завдань, що стояли перед народом. То була вина царського режиму, що забороняв і душив українське слово й вільну думку: до 1917 року в Україні не було української преси, не було української школи, не чути було української мови в державних установах; навіть у церкві православній, в проповіді, українська мова була заборонена. Царський режим не визнавав нашої національної назви і „українство“ було переслідуване, як вороже цілості Російської імперії. Не диво, що ця політика царського уряду перешкодила національному осядженню українського народу, і народна маса називала своєю національністю різніми іменами: „православні“, „малороси“, „руські“ (як піддані російського царя), „тутешні“, „мужики“, а найчастіше — „халхи“.

Тим то мусів голова Української Центральної Ради в Києві М. Грушевський друкувати для освіти народу книжки з чудернацькими заголовками: „Хто такі українці і чого вони хочуть“, і „Звідкіля з'ясувалося українство і куди воно йде“. Треба було пройти народів шлях просвіти й освіти, бо свідомі люди можуть творити організовану силу для творчої державної праці та для оборони Рідного Краю проти ворожих нападів.

Про нестачу свідомості й організованості писав С. Петлюра вже після поразки української боротьби за державність, будиши на чужині: „Для мене вже з початку нашого руху ясним було, що наші національно-державні замішання повинні перейти довгі щодотриму і тяжкі своїми пробами митарства, поки ці змагання в певні державні форми скрісталізуються. Всі з'їзди українські, в тому числі й військові, були для мене показником не сили (реальної і організованої) нашого народу, а демократизації національних емоцій, які ще треба було міліонним масам собі усвідомити і які повинні шляхом послідовної боротьби перетворитися в певні волеві рухи української нації, в певні

акти боротьби... Зпочатку я мав ілюзію, що ці з'їзди можна використати для організації національної сили. Але швидко переконався, що вони тільки „празникова одіж“, і що треба шукати тих, що чорною роботою державно уміють творити певні реальні цінності. Іх — таких елементів було дуже мало“ („На слідках“ ч. 1, 1955 р., Лос Анджелес).

Ці слова Головного Отамана нечаче відповіли пропаганді тих патріотів, що мають головну надію на почування („Серце“) і легковажать розум, розсуд („мозок“).

Революцію називають „локомотивом історії“, бо вона прискорює розвиток подій. Дійсно, від 1917 року український рух ішов семимильними кроками вперед. Але на перешкоді стали чужі ворожі сили. З півночі рушила в Україну більшовицька „червона гвардія“ в надії пожитися харчовими продуктами, які придбав народ тяжкою працею.

На поміч урядові Української Народної Республіки прийшли армії Німеччини й Австро-Угорщини. Командир збройних сил Німеччини ген. Людендорф надіявся, що природний й господарський багатства України допоможуть центральному державі перемогти в війні на Заході. Німецьке військо прибуло в той час, коли розбиті „червону гвардію“ і оборонити самостійність Фінляндії. Але німецький уряд не мішався до внутрішніх справ фінляндської Республіки.

Зовсім інакше сталося в Україні: підготований змовою німецьких командирів та деяких місцевих консервативів переворот дав владу представникам класу великих землевласників під назвою Українська держава. Організація, що об'єднувала інтереси промисловості, торгівлі, фінансів і сільського господарства (скорочено — „Протофіс“) стояла за режимом, який повертав Україну до передреволюційних порядків.

Про ті події писав славної пам'яті меценат української культури Євген Чикаленко в 1920 році, що режим, заведений в Україні від 29 квітня 1918 р., „відвернув народ від українства“. Симон Петлюра, голова союзу земств (органів самоврядування повітового й обласного) був заарештований і перебував у в'язниці в Києві аж до 14 листопада 1918 року.

(Продовження буде)

Архипресвітер Сергій Кіндзерявий-Пастухів

ВАЖЛИВИЙ НЕДОГЛЯД

Мовознавчі і правописні дискусії в нашій несахожій пресі варті похвали. Вони такі розширюють обрії знань та розвитку в цій, особливо плеканій, ділянці нашої культури. Сьогодні тільки одиниці працюють над удосконаленням української мови; загальний рівень заставляє бажати багато. Можливо, що головне затруднення — це лінощі, нехтування та неважність: мова й правописні місця по драбині астаростей.

Сучасна українська літературна мова, якщо оцінювати абстрактно, на рівні особливої досконалості, витонченості і прецизності. Це вже давно не мова „простолюддя“, якою „годи висловити високі матерії“. Це вже наглядно знаряддя високої культури, хоч поки що тільки у стані потенції. На превеликий жаль, однак, існує велика і дуже важлива прогалина: богословська, релігійна і церковна ділянки. У цій царині наша мова просто безрадечно немовля. Усі словники тут повні білих плям або ж дивовижних попутань. Від чого це, не знаю. Може від того, що принципи нашої модерної літературної мови пішли від Енеїди, а не так, як у німців — від Лютерового перекладу Са. Писма? (у англійській перекладі Біблії також були поперемінені розв'язки і становлення мови).

Для виправдання богословської термінології та мовних норм конена висока богословська школа, якої у нас від століть не було й нема, але релігійну мову та церковну термінологію ми можемо, при добрій волі, цілком певно поставити на задовільний рівень. Цю можливість я тут підкреслюю і наголосую в обличчя реальної дійсності: сучасна наша релігійно-церковна мова — вузла в'язується.

Тому, що наші словники, як згадано, або ненадійні, або ж з проблемами, найдошкульніше було б систематично розглядати окремі моменти докорі. У нашій мові є три літери на позначення трьох особливих звуків; почалося від складних звуків, для яких остаточно устійнілись знаки: і-а, і-у, і-е.

Звідси в модерній мові старі слова прийняли нові форми запису і звучання: іаків стало Якіа, іуда — Юда, іерусалим — Єрусалим. Але ось іерей наперекір логіці та духовій мови чудом перетворилося в іерей. Сьогодні чомусь майже всі і всюди вперто пишуть оте в нас недоречне іерей, протоієрей, архієрей, ієромонах і навіть ієрархія. Збагнути логіку за таким дивним словопутанням не в мій силі. Може в комбінації літер шукають якогось особли-

вого чи містичного значення? Пригадую, не так давно приходилося ще воювати за Ісуса; були „вчені“, які вперто писали ІІсус, вбачаючи якийсь особливий значення у цій недоречній комбінації.

Вірно в нашій мові слід писати єрей, протоєрей, архієрей, єромонах, єрархія. Слово це від церковного грецького ієрей. Грецьке ієрейсе це переклад ієрейське слово на означення Священник — коген (арамізоване — каген, арабське — кагін). Виводиться від дієслова, що значить „стояти“, у спеціальному приміненні: стояти перед Богом, як його слуга і посланник. У нас це слово відоме у формі Каган у часи князів Київської Держави, і прийшло від хозарів, які прийняли іудейство в середині восьмого століття і, як жиди, збереглися досі між нами.

Між священниками були „великі“ або „головні“. Хозари, прийнявши іудейзм, своїх провідників поставили на становищі головних священників і скоро Великий каган став визначати те, що князь. Так воно й пошло до нас, у князів Київ. Володимиром величали Великим каганом, хоч він священником не був, як у хозар. З упадком держави загубився в хозарів і ідеологічний комплекс Великого кагана; відрадівся він після століть від північної окраїни бунтівних володін хозарських у московському царстві. І вже від Івана Грозного цей викривлений ідеологічний комплекс Великого кагана став центральною і вирішальною русифікованою мовою майбутньої імперії.

Щаково, що сам ідейний комплекс Великого кагана зформувався вперше не в хозарів. І в Старому і в Новому Завіті термін цей визначав тільки Первосвященник, так і перекладався. Поняття і ідеї сформувалися в устійнілись ще до Христа в римській імперії. З підпадом Риму ідейний перенес перешов до нового Риму — Візантії. З упадком Візантії 1453 року ідейний прапор підхватили в осідку Великого кагана в Московії. А четвертого Риму мабуть так більше й не буде!

При нагоді — інший, дуже близький термін, з яким буває плутанина, *Пресвітер*. Це грецьке слово дослівно значить *Старший* в протилежність до молодшого і вживалося завжди в значенні *старшина, наставник*. Всі пресвітери були ієреями, але не всі ієреї були пресвітерами; цей уклад зберігся й досі: є *настоятелі* громад, і є *сотрудники*, священники-помічники (Закінчення на стор. 4)

Яр. Рудницький

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ АКАДЕМІКА ЄВГЕНА ОНАЦЬКОГО

Дня 27-го жовтня 1979 р. помер на 85-му році життя в Буенос-Айресі академік Євген ОНАЦЬКИЙ — вчений, громадсько-політичний діяч, дипломат і член багатьох наукових установ, в тому Української Могиланської Мазепинської Академії Наук — УМАН (від 1978 р.).

Ще в Україні проф. ОНАЦЬКИЙ був співтворцем і співредактором журналу „Україна“ і співредактором „Народної справи“ та бібліотекарем Київського міського музею. До важливіших його праць належить „Мала енциклопедія“ та „Енциклопедія символів, вірувань, звичаїв“, „Українська теоретично-практична граматики для італійців“ (1937), „Чарівне коло та ритуальне оголошення“ (1938), італійською мовою „Студія історії культури України“ (1939), „Основи суспільного ладу“ (1941-43), есеї „Завзяття чи спокуса і самовиправдання“ (1956), „Очіма душі-голосом серця“ (1956).

„Записки українського журналіста і дипломата 1919-21“ (три томи 1964-1967), есеї: „Портрети в профіль“ (1965), спомини з в'язниці: „У вавилонському полоні“ та ряд інших.

Для підписаної одна із найважливіших праць Євгена ОНАЦЬКОГО, з якої він користав у своїй лексикографічній роботі, був „Українсько-Італійський“ (1941-1977) та „Італійсько-Український“ (1977) словники. Тому замість обширного некрологу про багатогранну діяльність спочилого обмежуємося в цій посмертній згадці до цієї важливої його праці.

Коли поява всякого словника української мови — подія на книжковому ринку, то видання двох томів українсько-італійського й італійсько-українського словників — неабияка подія. В Україні довелося б іще довго чекати на такий словник в міру невідрадіних умовин для розвитку вітчизняного мовознавства, чи його лексикографічної ділянки. Довголітня праця проф. ОНАЦЬКОГО над цим словником, пізніше співпраця з українськими мовознавцями на еміграції (напр. із проф. К. Бідою з Оттави, чинішими) та врешті меценатство князя Української Церкви — Патріарха Йосифа, що не жалів коштів на це видання, все це довело до завершення цього словника.

Українська наука, а з цим і українсько-італійська культурні зв'язки, збагатилися іще одним тривалим вкладом з повагою цієї праці.

В передмові до словника Меценат видання — Патріарх Йосиф написав такі знаменні слова:

„В обох томах велику вагу мають наголоси, що з ними доглядав проф. К. Біда: на жаль, їх позначено неоднаково: в першому томі похилою буквою, а в другому — ризикою.“

Є ще багато позитивів у цій переважній праці, але їх не можна всіх обговорити в короткій статті. В загальному треба ствердити, що сл. п. проф. ОНАЦЬКОГО був справжнім піонером у ділянці українсько-італійської лексикографії, чесно звів боротьбу з трудностями й несподіванками життя і записав своє ім'я в історії української науки й культури як не мога краще.

Доцніуючи його вклад у всіх ділянках науки Президія відновленої Української Могиланської-Мазепинської Академії Наук — УМАН обрала його одним із перших академіків у 1978 році.

Хай з Богом спочиває душа праведна й шира!

МАНДРІВКА В МОЛОДІСТЬ...

Повернулось, закрутилось колесо мого життя, мов ті старосвітські жорна, що молюли колись на Лемківщині дрібне жито. Відлетіла пташкою моя молодість, і десь у рію безповоротно пропала.

І ось тепер, по літах, по довгих роках розлуки, зродилось у мене бажання поклонитись рідним порогами, припасти лицем до тих шовковистих трав, торкнутись квіток і м'яти, і в малій лемківській церкві, в селі Ялин, замайоні паперовими квітами, проказати навколешках першу мою молитву — Оче Наш.

Я поїхала туди, мов на прощу, напийтись цілющою води, оновити втомлену душу, а привезла із прощі і біль, і тугу, і серце повне печалі.

(Продовження буде)

Іванна Савицька

БОСОНІЖ ПО ЛЕМКІВСЬКИХ СТЕЖКАХ...

(ЛЕМКІВЩИНА ВЧОРА Й СЬГОДНІ)

(3)

Тим часом в кухні Ганя готовилася до писання великодніх писанок. Був це священний ритуал, якого не сміли порушити сторонні люди, ні жадна хатня робота. Фарбу для писання приготувалася тоді дома. Ганя знала, як мочити цибулю, горіхове лушпиння, березову кору, „атраментовий“ олівець, буряки і бібуклу. Віск і шпильку Параня роздобувала сама, свічку давав Яким, який сам робив всі церковні свічки і нам на ялинку: маленькі, жовті, запашні.

Для писання писанок наша Ганя вибирала яскравий сонячний день. Вона вмивалася в теплій „молочній“ воді, заплітала волосся в туго коси, адягала сорочку з льону (не вишивану), щоб писанка чисто писалася, і проказувала молитву до ікони св. Миколая, щоб наділив її чудодійним вмінням рівно писати. А потім, перехристівшись тричі, казала:

„Свічко воскова, світисі, воску жовтий топісі, писанко великодню пишисі на щастя, на довге життя“...

Ми з сестрою сиділи тихо, зачаровані містерійною дією. Невільно було в той час вештатися по кухні, сперечатися чи сміятися, бо Ганя скаржилася мамі, і ми, мов „непосиди“, вилітали зразу за двері.

Ганні писанки були простенькі, проте прецизні, у двох тільки кольорах, з невивагивим мотивом, що нагадував квітку хризантему, чи радше айстру. Де-не-де траплялися зірочки, тягнувся доріжкою безконечник, куряча лапка, чи ялинка.

Так писалось споконвіку в Ялині й цілій нашій околиці, аж до Сянока.

До Великоднього тижня писанки були готові. Тоді вся увага села зверталася на печення пасок. Білу муку (пильовану) купували у Берка, бо в Ялині не родила пшениця. Коли в церкві відправлялися великопісні, довгезелні відправи, гриміли калатавки, бились поклони, людські сумління очушувалися від тягару гріхів, жінки, на переміну, порались біля печей, пекли великодні паски. Був це окремий ритуал, з окремим священним готуванням, а мрілом щедрості, вмілості і заможності кожної, в селі, господарині, була кількість яєць у замісі великоднього печива.

Лушпини з яєць чіпляли у Великодній Четвер на куші та гілляки дерев уздовж ялинської дороги. Отак біліли сади, білили придорожні куші не вишнєво-черешневим цвітом, а лушпинками яєць, що вишували весну і близьке Христове Воскресіння.

СВЯТ-ІВАНІВСЬКА „СУБІТКА“

Шумлять, колишуться, пахнуть старі височенні ялині, кучеряві сосни лягають вже тінями на гору Кам'янець. Там, на гірській полонині, вже височіє „субітка“ (ватра), пригтовлена на сьогоднішнє свято.

Як перші зорі заблимають золотими лампадками, а маленькі мінливі світлячки закружують у темній ночі, вечором під св. Івана сходиться тут ціле село палити лемківську „субітку“. Вона бо своїм вогнем і таємничою силою відганятиме все зло від села, Коровам даватиме молоко, коням — силу, а нивкам — щедрий урожай. Ну, а дівчатам та хлопцям — щастя, добро та красу.

А онде, під Ворочнем, теж запалили „субітку“, і в селі Грабівка вже палає вогонь, куди не глянеш, займаються іскрами гори, злу силу від сіл проганяють, стелять дорогу добру.

На нашій горі Кам'яній, високо багрянє „субітка“! Хлопці, розігнаних із віддалі, скачуть поперез вогонь, він бо приносить силу, здоров'я і ріст.

Дівчата, побравшись за руки, кружляють віночком довкола вогню-„субітки“, та співають:

Зелена сосна горіла,
Під ньюм дівчина сиділа
Іскорки на нью падала,
А хлопці за нью плакала.
Не плачте, хлопці, не плачте.
Зелену сосну застаете.
Решетом воду носили,
Іскорки на ній гасили.

В дванадцятій годині ночі хлопці гасять вогонь, розгортають недопалене гілля. За звичаєм, вогню не вільно поливати водою, бо пропала його чудодійна сила. Всі розходяться домів, „тілво трьох фраїрів позор дають аж до слонка“.

Ми з сестрою з нетерпінням чекали „субітки“. Тільки відважні хлопці скакали через вогонь. Вони плігали, наче біси, широко розставляючи руки, наслідуючи демонів і духів.

Мені це страшенно подобалося, і я, звільнившись якось на хвилинку з маминьої дбайливої уваги, скинула швидко сандали й дитячими босими ногами відбилася прудко від трав.

— Діти не скачуть, — крикнув хтось тут же за мною. Було запізно.

Я відчула жар під ногами, страшно, пекельну спекоту, й малі дитячі ще ноги втрузли в розпечений піл.

О, чародійна Свят-Іванська ніч! Ті закрила містерійним серпанком і біль, і сором, і слізи. Мене понесли на руках і довго, довго голи попечені попелом ноги.

ПРОЩАЙ, ДИТАНСТВО

Пролетіло стрілою мого безтурботне дитинство, прийшла наука. Мені пошили торбу з полотна, як другим дітям, купили „зшиток“, „пюрник“ і буквар, і двері безтурботного дитинства, сповненого казками й забавами, закрились за мною навсе.

Чотири роки Ялинської народної школи — окремий розділ лемківського вбогого села. Та вже в ті часи, за окремим дозволом поліції, село обходило свято Тараса Шевченка, а драматичний гурток ставив під вільним небом

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ...

(Закінчення з 1-го стор.)

Р. Комітет при співпраці з Американським ПЕН-клубом надрукував оголошення на захист Миколи Руденка. Комітет активно співпрацює з АФЛ-КІО (профспілковою організацією), з Західним представництвом української Гельсінської групи. В 1979 р. Комітет допоміг влаштувати пресову конференцію Американської Гельсінської групи, продовжує контакти з пресою. Останньою Комітет допоміг М. Шарігінові навести контакти з журналом „Рідерс Дайжест“, в якому має вийти стаття про Шарігіна.

Орися Твердохліб виступала в імені Комітету оборони радянських політичних в'язнів у Філадельфії. Комітет співпрацює з львівською організацією АФЛ-КІО, веде з нею акцію в обороні Леоніда Сірого і його родини. В 1979 р. Комітет організував виступи в університетах для Раїси Мороз, Л. Плюща і Миколи Шарігіна. Тепер Комітет заангажує адвоката для Л. Сірого.

Ігор Ольшанівський подав інформацію від Ньюаркського комітету, який тепер називається Американським для людських прав в Україні. Він розказав про те, що Комітет робить старання про пов'язання САЛТ-ІІ з вимогами для загальної амністії для політв'язнів в СРСР. В цьому напрямку Комітет, на спілку з іншими групами, зібрав понад 10,000 підписів. Ольшанівський заявив, що треба посилити зв'язки з конгресом ЗСА і втягнути їх до активної праці. Члени Конгресу не завжди добре поінформовані, для прикладу, Ольшанівський зазначив, що вже після того, коли звільнено В. Мороза, Комітет звернувся до сенатора Кеннеді за допомогою про звільнення інших в'язнів. Кеннеді відповів, що буде робити все, що в його силі, щоб звільнити Мороза.

Ілля Демиденко промовляв від Рочестерської (стей Нью-Йорк) організації оборони прав людини в Україні. Організація створилася 1979 року і тепер займається поширюванням інформації про переслідування в Україні. Існує співпраця з українськими церквами і громадськими організаціями. Демиденко заявив, що Рочестерський Комітет буде активно підтримувати діяльність представництва української Гельсінської групи.

Петро Федінський виступав від „Смолооскп“. Недавно почала виходити газета „Смолооскп“, яка має тираж 15,000 примірників, посилається безплатно до всіх дипломатичних місій в ЗСА, до конгресу, міжнародних прес-агенцій. „Смолооскп“ видає „Прозріння“ Миколи Руденка. Інформаційний бюлетень ч. 1 української Гельсінської групи в англійській мові й готується до друку ІБ ч. 2. Були влаштовані Літературні вечори Миколи Руденка, Б. Антоенка - Давидовича. „Смолооскп“ втримує контакти з різними організаціями. Відбулася також зустріч представників „Смолооскп“ з советською делегацією, де мали нагоду дебатовати з ними про стан в Україні. Члени „Смолооскп“ телефонували до різних установ в Україні зі справою Г. Снігирьова. „Смолооскп“ координував приїзд Н. Строкатой і С. Караванського до їхніх перших виступів в ЗСА. У Вашингтоні „Смолооскп“ координував пресову конференцію для Караванських, а самою конференцією керував УНІС.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В оголошенні про БАЛІ ІНЖЕНЕРІВ з ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТІВ у ФІЛАДЕЛФІЇ, Па. був помилково поданий телефон для згопшення дебютанток —

має бути: (215) 927-7771 до п-ні Христини Чорпіти

Радісне свято у парафії св. Миколая в Маямі

Неділя 18-го листопада була в парафії св. Миколая в Маямі повна зворушливих моментів. У що неділю парафія „спалила моргедж“ себто всі гіпотетичні забов'язання, які обтяжували нерухомий її масток. З цієї нагоди прилетів до Маямі Блаженніший Митрополит Мстислав, якого парафіяни вважають за „хресного батька“ парафії, з особобо Владика пов'язані першопочатки її існування. Водночас з Владиком прибув о. протодиякон В. Полішук, він же член і соліст Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка. Парафіальна управа запросила о. В. Поліщука, щоб архієрейська Служба Божа була традиційно урочистою, бо і дійсно — яка ж то архієрейська відправа без протодиякона?

Привітали Владика Митрополита перед церквою хлібом-сіллю голова парафіяльної управи П. Горієнко і голова Сестричтва К. Павлова, а учениця П. Пристацька обдарувала Владика гарною в'язанкою квітів. У церкві зустрів Владика Митрополита о. настоятель М. Михайлюк і о. протодиякон В. Полішук. Під час Малого Входу, на Літургії, Владика підніс о. Михайля Михайлюка до сану протодієкса, попередивши цей чин словом до нього. Урочисту Службу Богу супроводив стройним співом парафіяльний хор, під керівництвом своєї довголітньої диригентки Д. Воловик. Закінчено відправу проголошенням о. протодиякона моголіття о. настоятеля, членам парафії управи та членам, фундаментам, будівничим і добродіям церкви св. Миколая. Моголіття Ієрархам Української Православної Церкви у вільному світі, на чолі з Митрополитом Вінніпегу і всієї Канади Блаженнішим Андреем, вигосив сам Владика Митрополит. Він же, під час Св. Літургії, вигосив заупокійну екстєнію за душі спочилих членів парафії.

У слові до вірних, Блаженніший Митрополит привітав парафію за небуденним святом та подякував о. Настоятеля, парафіяльній управі та всім членам парафії за їхній труд і щедрість на парафіальні потреби. Крім того Владика висловив похвалу прот. М. Михайлюкові, членом теперішньої управи і всіх парафіянам за їхню щедрість на загальні потреби всієї УАПЦеркви, зокрема ж на розбудову Осередку Ап. Андрія Первозванного у С. Бавид Бруху, на утримання Св. — Софійської Духовної Семінарії та на будову Дому Української Культури в тому ж Осередку, який всі ми будемо для відзначення 1000-ліття Хрещення України. Своє слово Владика присвятив в основному тим завданням, що їх поставив Господь перед Українською Православною Церквою у вільному світі, перед її єпископами, духовенством і всіма її побожними вірними. Своє слово Митрополит Мстислав закінчив закликом: — „Пам'ятаймо, мої дорогі, що Боже Провидіння вручило нам — вільним людям українського роду, стиг: з мученицьким хрестом Св. Антонія Андрія Первозванного основоположника Церкви Христової на Україні, зобов'язуючи цим нас усіх мрією тримати цей стиг у своїх руках, щоб донести його до святого Києва у той великий день, коли дзвони Софії Київської благовістять звільнення України з безбожницької неволі. Пощастить нам у цьому Всесильний Боже!“

По полудні, в Українсько-Американському Клубі відбувся святковий бенкет, господарем якого був секретар парафіяльної управи Р. Коваль. Затишна зала цієї найстаршої української організації на Флориді була шестер заповнена українськими патріотами, без різниці віровизнання, засвідчили цим, що парафіальне свято стало і загальнонаціональним. Сестричтва церкви св. Миколая подбали про щедрий обід. Майже дві години тривали привітання і побажання, що їх склали представники українських організацій Маямі й околиць, на чолі з настоятелем місцевої української католицької парафії о. І. Ричкуном.

Останнім промовив Владика Митрополит, який оповів про свою недавню подорож до країн Південної Америки, про посвячення, на Покрову, 14-го жовтня, новобудованої катедральної церкви у Буенос Айресі в Аргентині та про призначення у тому ж часі до УАПЦеркви трьох нових парафій. Зі зворушенням оповів Владика про посвячення Св. Покрови у Буенос Айресі копії зі заповідного хреста Св. Кн. Володимира, яким Рівноапостольний Князь обдарував свою Десятинну церкву в Києві. Посвячення цього хреста, — православна українська Христова Громада в Аргентині започаткувала відзначення 1000-ліття Хрещення України.

Свою промову Митрополит закінчив закликом до всіх наших парафій, щоб кожна з них, у міру своїх спроможностей, вшанувала цю, незабутню у житті української нації річницю.

Святковий бенкет закінчено виступом мистецьких гуртків молоді, серед яких виділилися своїм високим умінням танковий ансамбль К. Голівської, основоположниця і довголітнього мистецького керівника цього ансамблю та невтомної й жертвенної діячки на громадській і церковній ниві.

Р.К.

Католицькі науковці ЗСА і Канади обороняють швейцарського теолога

Нью-Йорк, Н. Й. — Понад 60 американських і канадських католицьких науковців і теологів стало в обороні о. Ганса Кюнга, визначного швейцарського філософа та теолога, який є професором в університеті в Тюбінгені, в Західній Німеччині. Його Ватикан нещодавно суспендував як викладача теології в тому університеті за його надто ліберальні інтерпретації догм, що розбігаються з офіційним навчанням Католицької Церкви.

Отже Кюнг є головою Інституту Екуменічних Дослідів та автором численних праць, між ними „Непомилковий? — спроба запитання“ — Будучи християнином і багатьма іншими.

Священна Конгрегація для Доктрини Віри в офіційному документі, одобреному Папою Іваном Павлом II, нещодавно заявила, що деякі твори о. Кюнга неповажні вірних та відбігають від ряду католицьких догм. Йому закинуто, що в своїх писаннях він відхилився від „інтегральної правди Католицької Віри“ і тому він „не може більше вважатися за католицького теолога і не може виступати в ролі вчителя“.

Університет в Тюбінгені, де о. Кюнг вчить, є під цивільною владою і тому ватиканська акція не виключає його подальшого вчення в університеті.

Одним із найповажніших закидів проти о. Кюнга, в опінії Священної Конгрегації, є те, що він постійно виявляє сумніви щодо непомилковості Церкви в питаннях прав віри. Ця догма Католицької Церкви твердить, що Церква як

Вшановуючи пам'ять Дорогого
сп. п. БОГДАНА ХАРЧЕНКА
замість квітів на передчасну могилу в Детройті
вплатили 100.00 доларів
на Український Гарвард
Я. ПОПЕЛЬ та М. А. ГАЛЯРВІЧИ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 13-го червня 1979 року,
у Філадельфії, Па., відійшла у Вічність,
наша Найдорожча СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

ЮСТИНА з ПЕРУНІВ ОГОНОВСЬКА

вдова по бл. п. сотникові УГА Людомірові Огоновському.

Похоронена 16-го червня 1979 р. на Українському Католицькому Цвинтарі в Факс Чейсі, Па.

У глибокому смутку після відходу у Вічність складаємо щирі подяку:
Іх Блаженству, Блаженнішому Патріархові Кир Йосифові Сліпому за відправлення Заупокійних Богослужень.

Високопреподобному о. Т. Барилікові за похоронні відправи, участь в похоронах Покійної та відправлення Заупокійних Богослужень.

Високопреподобному о. П. Любинському за духовну опіку Покійної та відправлення Заупокійних Богослужень. Вельмишановним п. дир. О. Зелінському і п-ні Е. Онуферко за довголітню опіку Покійною та переведення останньої волі Покійної.

Вельмишановним паням Н. Кліш, А. Швабюк і Н. Попатинських та паням з Суспільної Опіки за довголітню опіку і товариство з Покійною.

Вельмишановним п. д-рові Р. Косові і інж. М. Ліщинському, представникам Комарянців у похороні.

Всім, що взяли участь в Панахиді, в похоронних відправах та трині.

Всім, що замість квітів на могилу Покійної, жертували на Патріарший Фонд та на відправлення Заупокійних Богослужень.

РОДИНА ПОКІЙНОЇ
в Україні, ЗСА і Канаді

ТОВАРИСТВО „СНЯТИНЩИНА“

повідомляє з невимовним смутком про смерть
свого видатного члена і свого першого голови,
що стався 28-го грудня 1979 року

сп. п.

Д-ра ІВАНА ПОДЮКА

кол. чотаря УСС, поручника УГА, довголітнього
лікаря на рідних землях і на еміграції.

ПОХОРОН відбувся 30-го грудня 1979 року в Сиракузах, Н. Й.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В ПЕРШУ СМІНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ І МАТЕРІ

бл. п.

СТЕФАНІІ КАРАСЬ з роду ЧАПКО

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у вівторок, 8-го січня 1980 року

в церкві Зіслання Св. Духа в Брукліні, Н. Й.,

о год. 7:30 веч.

і в церкві св. Володимира в Глен Спей, Н. Й.

Родині і Приятелів просимо згадати Покійну у своїх святих молитвах.

БОГДАН — чоловік
ХРИСТІА — дочка
ІВАН — син

Замість квітів на могилу поета, зразкового
Громадянина і Друга
бл. п. Бориса Олександрова
складаємо 100.00 дол. на УВАН (Фонд Винниченка)
Дружині Світлані і Синам Покійного, висловлюємо
наше глибоке співчуття.
Раїса і Григорій КОСТЮКИ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ НЕНАДІЙНОЇ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА І БАТЬКА

бл. п.

ГЕРГАРДА ДЕБАРРІ

буде відправлена

в понеділок, 31 грудня 1979 р., о год. 8:30 р.

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в церкві Благовіщення ПДМ

у Fresh Meadow, Queens, N.Y.

Просьть Родину, Друзів і Приятелів помолитися в цей день

за спокій душі Покійного —

дружина — ХРИСТІА

діти — ЛЯРИСА і ТАНА

УКРАЇНЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

100-річчя з дня народження...

(Закінчення з 1-го стор.)

Ширші відзначення 100-річчя народини Сталіна відбулися в Грузії, а зокрема в його рідній місцевості Горті. Там уряджували фестивалі, публічні паради, виступи найкращих артистів і все це діялось за згодою місцевої влади, контролюваної Компартією.

Як вказують західні коментатори, грузини вивисують Сталіна не тому, що сквальноють його жорстоку діяльність, а тому, що він був грузин, який зумів запанувати над російською імперією. Грузини, як відомо ворожо наставляли до російця.

З глибоким смутком сповіщаємо, що
сп. п.

Д-р ІВАН ПОДЮК

кол. чотар УСС і поручник УГА, довголітній лікар на Покутті і в Сиракузах, Н. Й.,
помер 28-го грудня 1979 в Сиракузах, Н. Й.

ПОХОРОН відбувся 30-го грудня 1979 р. на місцевому українському католицькому цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракузах, Н. Й.

Д-р ГАЛІНА КЛЮФАС — дочка
Д-р СВЯТОСЛАВ КЛЮФАС — зять
ХРИСТІА у УЛЯНА — внучки
СОФІА ФРАЦІАН — швагерка
Ближча і далша Родина в Україні

613 Cherry Rd., Syracuse, N.Y. 13219

Субота, 12-го січня 1980 р., год. 9-та веч.
Зала Дому СУМА в Йонкерсі, Н. Й.
301 Palisade Avenue

ДИРЕКЦІЯ ДОМУ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ в Йонкерсі — запрошує на

МАЛАНКУ

Грає оркестра „ЖУРАВЛІ“

Просьть резервувати столики
у В. Козіцького — (914) 476-6781

Повстанські провідники вертаються до Родезії

Солсбері, Родезія. — Біля сотні повстанських провідників Патріотичного Фронту, які понад сім років провадили кроваву боротьбу проти урядів Родезії, вернулися до Солсбері серед бурхливих овацій кількох тисяч прихильників, які заповнили лавище в цій африканській столиці. Дві групи Патріотичного Фронту — одна під проводом Роберта Мугабе, яка мала свою оперативну базу в Мозамбіку, і друга під командуванням Джошуа Нкома, що оперувала зі Замбії — приїхали окремо. Вони мають допомогати наглядати над перемир'ям, яке входить в життя неспайно як одна з угод загального миру.

Згідно з договором, повстанські провідники мають відкликати своїх повстанців з джунглів та зібрати їх в контрольні центри під час перебігу виборів, які мають довести дотеперішню колонію Британії до незалежності. Розвідні чинники твердять,

що Нкома має біля 4,000 повстанців, а Мугабе 10,000. Починаючи від суботи 29-го грудня ц. р., ці повстанці мають прилучитися до збройних сил Британського комонвелту в 24-ох збірних пунктах, звідкіля їх заберуть до 16-ох таборів, де вони перебувають двомісячний період аж до закінчення виборів та переходу влади в руки чорної більшості.

Єпископ Абель Музорева, вибраний як перший чорний прем'єр-міністр Родезії в квітні 1979 р. у виборі, що їх бойкотували повстанці, уступив зі свого посту згідно з угодою перемир'я та передав владу Льюорді Сомсові, британському губернаторові.

Того самого дня востаннє комунікат подав, однак, що війна, яка мала б закінчитися 29-го грудня, с в повному розпалі. На Різдво три члени відділів безпеки та 26 повстанців та їх прихильників були вбиті в збройних сутичках.

Українська м'ясарня Ю. Бачинського — на популярній телевізійній станції у Нью Йорку

Українська м'ясарня Ю. Бачинського в Нью Йорку

У понеділок, 10-го грудня ц. р., мільйони глядачів, прислухаючись до новинки на телевізійному каналі ч. 2 („Сі-Бі-Ес“) в метрополітальній окрузі Нью Йорку мали нагоду протягом кількох хвилин оглядати крамницю з виробами вудженими і м'яса і почути цікавий коментар про нашого земляка Юліана Бачинського та його дуже відрізняє від інших м'ясарських підприємств на Другій евеню у Мангеттані.

Два місяці тому, а саме 26-го жовтня 1979 року, популярний ньюйоркський щоденник „Дейлі Ньюз“ помістив довшу статтю, що її написав Сідні Філдс, про „М'ясний ринок старого краю“, в якому широко описав працю м'ясарні п. Бачинського, називаючи ряд кобас та інших м'ясних виробів і стверджуючи велику популярність м'ясарні не тільки серед американців східно-європейського походження — українців, поляків, росіян, чехів, балтійців — але також американців інших національних походжень.

Статтю у „Дейлі Ньюз“ зацікавили редактори телевізійної станції Сі-Бі-Ес та почали телефонувати до П. Бачинського, щоб перевести інтерв'ю для загальної американської телевізійної публіки.

У супровідному коментарі Льюїс Креймер передав

РІЗДВО В ГАНТЕРІ

Гантер, Н. Й. — У церкві св. Івана Христителя відбується Різдвяні відправи за таким порядком: в неділю, 6-го січня 1980 р. ввечері Різдва Христового — Божественна Літургія о год. 10-й ранку; понеділок, 7-го січня — Різдво Христове — Торжественна Служба Божа також о год. 10-й ранку.

СОЮЗОВА МАЛАНКА

Мілвокі, Віск. — В суботу, 12-го січня 1980 р., 103 Відділ Українського Народного Союзу в Мілвокі влаштує Союзову Маланку. Початок забави — год. 9-та вечора в залі при 808 Вашингтон вулиці; гратиме популярна оркестра „Трубадур“ з Чикаго; приємне товариство, несподіванки, буфет. Управа Відділу УНС запрошує на цю імпрезу молодь і старше громадянство.

історію постання цієї м'ясної крамниці п. Бачинського, перелічуючи біля 30 родів усяких м'ясних виробів, які уважаються першокласними та оригінальними. Описуючи саме приміщення, американський телевізійний репортер підкреслює надзвичайну чистоту та знамениті гігієнічні умовини приміщення, що, на його думку, теж є характерною рисою власника цієї крамниці.

На запит репортера, чи довкілля „долішнього Мангеттану“ має певний вплив на успішність м'ясарні п. Бачинського, — у відповідь власник цієї крамниці, сказав, що навпаки, саме такі підприємства, як м'ясарня п. Бачинського мають вплив на покращання довкілля. П. Бачинський також вказав на імпортантну українську католицьку церкву св. Юра на 7-й вулиці, яка притягає також покупців його м'ясних виробів, які приїжджають не тільки зі всіх дільниць метрополітального Нью Йорку, але й із інших сусідніхстей, як: НьюДжерсі, Коннектикат та Пенсильванія.

Вкінці, широковідомий коментатор Джим Дженсен, зробивши заваження щодо цього репортажу сказав, що це була дуже цікава „Розповідь про українського м'ясаря“.

Треба згадати, що про м'ясні виробни п. Бачинського писали також різні етнічні пресові органи, захищаючи високу вартість та якість продукції цього роду товарів.

Пан Юліан Бачинський є членом 267-го Відділу УНС

В. Д.

ВАЖЛИВИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ники. Приставка *прото* — означає, сказати б, вищу рангу, звідси протоєрей — священник вищої ранги. Протопресвітер це сучасна форма нашої старинної *протопоп*. Народне *пін*, в паралелі до *papa*, від грецького значення батько, не визнає початку поняття священника, а пресвітера-наставника, духовного батька. Приставка *архи* — передається у нас словом *перво* — архиєрей значить первосвященник, що є тепер однозначне зі словом *єпископ* (від гр. *επισκοπος*). Архиєпископ це головний між єпископами (треба пам'ятати, що всі єпископи рівні між собою і тільки уряд або становище виділяють котрогось).

Вірність термінології та логічність і чистота напису це як дзеркало, що відбиває культурний рівень. Тому так важко заповнити заголовок на початку бесіди недогляд.

КОПИ ПОДОРОЖУЄ:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ЛІТАКОМ
- чи КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

акцидентова грамота УКРАЇНСЬКОГО СОЮЗУ!

„ПРАВОПИСНИЙ СЛОВНИК

УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ“

за редакцією Я. Б. Рудницького і К. Т. Церковника, близько 65,000 слів, 800 ст. друку, тверда обправа, ціна \$18.00 — в Канаді \$20.00.

СЛОВНИК опрацьовано за „Харківським“ правописом і на основі Словників Гр. Голоскевича, О. Ізюмова. СЛОВНИК призначений для учнів, студентів, учителів, духовенства, письменників, журналістів, інженерів, лікарів і всіх, хто вивчає українську мову. Пожертви можна відраховувати від податку.

RESEARCH SOCIETY FOR UKRAINIAN TERMINOLOGY, Inc.
c/o N. Hawrylo, Attorney at Law
34 East 7th Street — New York, N.Y. 10003

30-ий РІЧНИК УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Закінчено друк Українського Православного Календаря на 1980 рік, який буде 30-им річником цього видання Української Православної Церкви в США. Розмір ювілейного календаря на 1980 рік збільшено до 210 сторінок, себто додано додаткових 50 сторінок. Поза місяцесловом і церковним уставом на цілий рік та адресарем українського православного духовенства та церковних установ і парафій вільному світі, цей календар-альманах має збільшену й багату літературну частину. Авторів 25 статей походить досліпно з усіх країн українського розселення в світі, в тому і з „запізної куртини“. Величезним у цьому календарі покажчик до 25 річників місячника „Українське Православне Слово“ (за р. 1950-1974), який нараховує 21 додаткових сторінок. Ювілейний річник багато ілюстрований та друкований на кращому папері. Ціна примірника \$9.00, а з поштовою пересилкою \$10.00. Замовлення, разом з належністю (чек або „моні ордер“), керувати на адресу:

CALENDAR 1980

P.O. Box 495 • So. Bound Brook, N.J. 08880

МАРІЯ ГЕЛЬБІК
(ПРЕДСТАВНИК АГЕНЦІЇ КОВБАСЬОК - НЬЮ ЙОРК)
БУДЕ ОБСЛУГОВУВАТИ ЗНОВУ НАШИХ КЛІЄНТІВ
ФІЛІДЕЛЬФІЇ й ОКОЛИЦІ
5 і 12 СІЧНЯ • 2 і 16 ЛЮТОГО
1, 15 і 29 БЕРЕЗНЯ • 12 і 26 КВІТНЯ

В ПРИМІЩЕННІ ФІРМИ ОРІОН
4925 Old York Rd., Phila., Pa. (215) 615-9586
ВІД 10:00 РАНО ДО 2:00 ПО ПОЛ.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕМІЛІЯН КАРПА, член УНС Відд. 114 св. Володимирів у Чикаго, Іл., помер 28 листопада 1979 р. на 85-му р. життя. Нар. 1925 р. в Україні; членом УНС став 1963 р. Залишив у смутку дружину Генуфеву, дочку: Яніну і Марію та сина Стефана і Євгена. Похорон відбувся 1 грудня 1979 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ГЕЛЕН ТХОРН, членка УНС Відд. 153 ім. Л. Мислуги у Філадельфії, померла 16 вересня 1979 р. на 85-му р. життя. Нар. в Одесі, Україна; членкою УНС стала 1976 р. Залишила у смутку дочку: Вікторію і Даниїла з родинами. Похорон відбувся 19 вересня 1979 р. на цвинтарі Чейтен Гіло у Філадельфії.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

ЕВА АРТИМ, членка УНС Відд. 7 ім. Дмитра Калитки в Мек Аду, померла 14 листопада ц. р. на 74-му р. життя. Нар. 1905 р.; членкою УНС стала 1923 р. Залишила у смутку чоловіка Стефана, сина Євгена і Стефана, 2 сестри і 3 братів. Похорон відбувся 17 листопада 1979 р. на цвинтарі Голі Смітс в Чепанга, Н. Н.

Вічна Їй Пам'ять!
Гелена Словик, сестра

АННА СЕНЮК, членка УНС Відд. 327 Т-на Запольська Січ в Гемстеді, померла 19 листопада 1979 р. на 88-му р. життя. Нар. 1920 р. в Асторі, Н. Й.; членкою УНС стала 1953 р. Залишила у смутку чоловіка Стефана, дітей: Анну, Івана, Катерину, Марію, Надію, Софію, Степана мол., Тереса. Похорон відбувся 21 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Духа в Гамптонбурі, Н. Н.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

МИХАЙЛО СЕМЕНЮК, член УНС Відд. 446 ім. Вілеса і Даниїлишина в Кірленд Лейк, померла 1-го листопада 1979 р. на 80-му р. життя. Нар. 8 серпня 1899 р. в Україні; членом УНС став 1957 р. Залишив у смутку дружину Ольгу, дочку Славку, 3 внуки і правнука. Похорон відбувся 3 листопада 1979 р. на цвинтарі Кірленд Лейк.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Карась, сестра

МАРІЯ ГОДОР, членка УНС Відд. 58 св. Івана Христителя у Вільні, В. Ва., померла 27 листопада 1979 р. на 61-му р. життя. Нар. 1918 р. у Вільні, В. Ва.; членкою УНС стала 1956 р. Залишила у смутку дві дочки: Сандру і Віні. Похорон відбувся 30 листопада 1979 р. на цвинтарі Мт. Калварія у Вільні, В. Ва.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро С. Когут, сестра

КОНДРАТ ДРОНЧАК, член УНС Відд. 318 св. Ольги в Нортгемптон, Па., помер 14 листопада 1979 р. на 86-му р. життя. Нар. 1890 р. в Україні; членом УНС став 1925 р. Залишив у смутку сина Василя і три дочки: Анну, Ольгу і Марію. Похорон відбувся на цвинтарі св. Анни Калварія, Англія, Ог.

Вічна Йому Пам'ять!
Отефан Сакон, сестра

МИХАЙЛО ЯРОП, член УНС Відд. 230 св. Івана Христителя в Англії, Огайо, помер 11 листопада на 63-му р. життя. Нар. 1916 р. в Камбел, Огайо, ЗСА; членом УНС став у 1942 р. Залишив у смутку дружину Мідред, сина Михайла, донку Джерелін, 4 внуки і українську громаду в Англії. Похорон відбувся 14 листопада на цвинтарі церкви св. Анни Калварія, Англія, Ог.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Ліпак, сестра

АРТУР Ф. РЕЙТОН, член УНС Відд. 284 Т-на Запольська Січ, в Іст Ст. Льюїс, Іл., помер 17 жовтня 1979 р. на 66-му році життя. Нар. 1914 р. в Іст Ст. Льюїс, Іл.; членом УНС став 1948 р. Залишив у смутку дружину Емілію та п'ятеро з родинами. Похорон відбувся 17 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Анни в Ванд Брук, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Іван Васильович, сестра

ГАЛІНА КРИВУША, членка УНС Відд. 153 ім. Л. Мислуги у Філадельфії, померла 13 листопада 1979 р. на 69-му р. життя. Нар. в Україні; членкою УНС стала 1953 р. Залишила у смутку мужа Івана і сина — Євгена і Юрія з родинами. Похорон відбувся 17 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Анни в Ванд Брук, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

АННА НЕТЯГА, членка УНС Відд. 123 св. Марії в Спрентон, Па., померла 20 листопада 1979 р. на 87-му р. життя. Нар. 1892 р. в Переміші, Зах. Україна; членкою УНС стала 1929 р. Залишила у смутку сина Мірона 2 внуки та дашку родичку.

Вічна Їй Пам'ять!
Іван Ролік, сестра

ТАКА COMPANY
REPARATION STORE
48 East 7th St.
Tel. GE 3-3535, New York, 10003
КУЛЬТУРНИЙ ДАРУНОК
НА СВЯТА:
КНИЖКА

● НА ПРОДАЖ ●
Маю на продаж у Нью Йорку ОРИГІНАЛЬНІ ОБРАЗІ „НИКОРА“ КРИМІНІ. По інформації телефонувати о год. 5-й — 8-й веч. на число тел.: (516) 262-1553

● РІЗНЕ ●
Найкраще місце на прийняття банкетів, ім'янин, христин, товариських зустрічей, поминки і на всі нагоди —

HOLIDAY INN of Somerville
US Route 22 (E. Bound)
BRIDGEWATER, N.J. 08807
• Тел. (201) 529-9500, в українській мові (201) 526-1868.
• Власник українців та під українським керівництвом.

ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Анни в Бавід Брук і св. Духа — відома компанія фірма

К. М. КАРДОВИЧ
ВОЛОДИМИР БЕЛАНСЬКИЙ
CONSTANTINE M. KARDOVICH
WALTER BIELANSKI
CYPRESS
HILLS MONUMENTS
300 Jamaica Avenue
Brooklyn, N.Y. 11208
Tel.: (212) AP 7-2332

Відкрито в кожний день, в суботу, включно, від 9-5 по полудні, в неділю 10-4 по пол.

На бажання і для вигоди клієнтів, радо завідаємо до Вашого дому з проектами і порадами.

● FUNERAL DIRECTORS ●
ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦІХ. КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЦИПРА і ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавід Брук і перенесенням тіл з інших країн світу.
801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

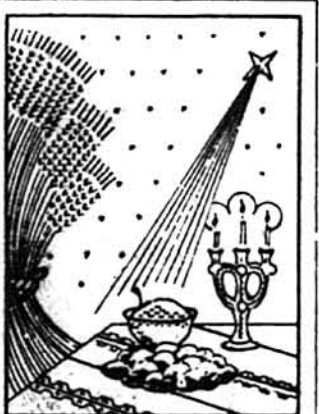
SINKOWSKY
FUNERAL SERVICE
3535 East Tremont Avenue
BRONX, N.Y. 10465
Tel.: 863-2476
191 Avenue „A“
NEW YORK, N.Y. 10009
Тел.: 674-3630
Директор **ІОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ**
Завідує влаштуванням похоронів в каплицях, похованнях в кожній районі міста. Похорони по мінімальним цінам.

Вступайте в члени УНС

ПРОВЕДІТЬ СВЯТОЧНО, РОДИННО, ВЕСЕЛО, СПОКІЙНО

РІЗДВЯНІ СВЯТА на СОЮЗІВЦІ!

Веселих Свят

У неділю, 6-го січня 1980 року
СВЯТА ВЕЧЕРЯ
з традиційними 12-ма стравами

Ukrainian National Association Estate
Kerhonkson, N.Y. 12446

Tel.: (914) 626-5641

Name

Address

HOLLAND AMERICA

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

впаштовує

7-ДЕННУ ПОДОРОЖ МОРЕМ — КРУЗ до НАССАВ КОРАБЛЕМ

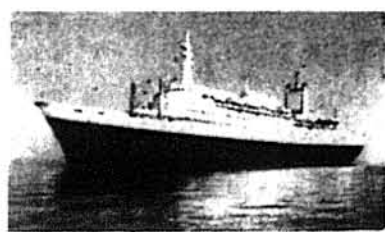
ss ROTTERDAM

в суботу, 24-го травня 1980 — суботи, 31-го травня 1980 р.

Віздр з Нью Йорку

- Широ запрошується членів УНСОюзу і їх родини взяти участь у цій казковій, відпружувальній подорожі та тиждень відпочити на морі, де буде відшукано надзвичайно обслугову та теплою голландською ввічливістю. Також буде 2-денна зупинка в Нассава, де закупи є розкішно, а романтичний острів, дає Вам услуги — свої гарні піскові пляжі, риболовля на глибокім морі, гольф, теніс, райський острів з чарівним казино до гри і вечірніми розвагами.
- Цей 38,000 тоновий корабель, має 11 повністю охолоджуваних пасажирських покладів. Це дає Вам величезний ряд можливостей для Вашої приємності і комфорту — просторі кабіни, спортивні поклади, 2 басейни, кино, 3 рази на день обильний і смачний харч, різноманітні програми з виступом професійних сил, 2 оркестри до танку, казино до гри, дискотек і багато більше.
- Ця надзвичайна вакаційна подорож є впаштована спеціально для наших членів УНСОюзу і своїх родин.
- Ідьте з нами — будете вдоволені! Зустрінете союзових приятелів та поробите нові знайомства!
- Будете робити, що Вам подобається у власному дозвіллі. Надзвичайно проведете час!
- Речень згопешень до 15-го ЛЮТОГО 1980 р.
- За докладними інформаціями телефонуйте або пишіть сьогодні до нашого провідника тури

ANDREW KEYBIDA
19 Rutgers Street
Maplewood, N.J. 07040
Tel.: (201) 762-2827

ss Rotterdam